

Hebr. 10: 1-18

Dit is alweer de 15^e meditatie die ik houd op de bidstond over de Hebreeënbrief. En als je zo gedetailleerd op de betekenis van de bijbelgedeelten in gaat, dan kan het maar zo dat je weer uit het oog verliest wat ook al weer de aanleiding was voor het schrijven van deze brief. Bij de eerste meditaties heb ik dat nog wel eens aangehaald, maar het kan geen kwaad om dat nog eens te benoemen. Want het kennen van de aanleiding helpt om een beter begrip te krijgen van de tekst. De Hebreeënbrief is geschreven aan Joodse christenen, die door de druk van hun volksgenoten dreigden de Here Jezus los te laten. Vandaar dat de schrijver in deze brief probeert duidelijk te maken hoe groot de Here Jezus is. Hij begint zijn brief met te beschrijven dat Jezus groter is dan de engelen. Vervolgens onderbouwt hij dat Jezus zelfs groter is dan Mozes, die in het Jodendom zo'n prominente plaats inneemt. Dan wordt onderbouwt dat het priesterschap van Jezus van een andere orde is, dan het priesterschap van de nakomelingen van Aäron. Jezus was een priester in de orde van Melchisedek. De laatste paar meditaties die ik heb gehouden op de bidstond waren telkens weer vergelijkingen tussen de oudtestamentische offerdienst en het offer van Christus. Al deze argumenten heeft de schrijver dus aangedragen om Joodse christenen te overtuigen van het unieke van de Here Jezus Christus.

Ook in het tekstgedeelte van vandaag komt weer het verschil tussen de oudtestamentische offerdienst en het offer van Christus ter sprake. Het eerste vers noemt de offerdienst een schaduw van de toekomstige goederen. Dat is niet niks, maar het is ook niet alles! Het is niet de werkelijkheid van verzoening maar een verwijzing naar die werkelijkheid. Wanneer u 's avonds naar de t.v. zit te kijken en u ziet daar allerlei mensen, gebeurtenissen en landschappen dan ziet u het allemaal even duidelijk, alsof u er zelf bij bent. Toch zit u gewoon in uw woonkamer. En wat op het scherm verschijnt is niet de levende werkelijkheid zelf. Misschien hebt ook wel eens in een bioscoop zo'n driedimensionale film gezien, dan krijg je zo'n brilletje op en alle geluiden zijn vlakbij. Het is net echt, maar toch is het niet echt. U zit in uw stoel en hebt het gevoel in het verhaal te zitten. Maar het is niet werkelijk zo. Wat op het scherm verschijnt heeft te maken met de werkelijkheid, maar het is de werkelijkheid niet. Zo ligt het ook ongeveer met de offers van het Oude Testament. Het bloed van stieren en bokken heeft alles te maken met de vergeving van zonden,

maar toch neemt dit bloed de zonde niet weg. Hoe vaak, en in hoe grote aantallen de offers ook gebracht werden, een mens werd niet werkelijk tot volmaaktheid gebracht. We moeten daar niet gering van denken. Elke dag maar weer goten de priesters schalen met bloed uit tegen de zijkant van het brandofferaltaar. Er vloeide een eindeloze stroom, jaar in jaar uit, eeuw in eeuw uit. Tijdens de ballingschap is dit ritueel een jaar of zeventig onderbroken geweest, maar bijna dertienhonderd jaar lang, zo'n half miljoen dagen(!), vloeide die stroom onafgebroken. Een ongelooflijke hoeveelheid. En toch kon al dat bloed alleen maar verwijzen, het was niet in staat de zonden echt weg te nemen. Als dat wel had gekund, zou één offer voor elke offeraar voldoende geweest zijn. Door die grote hoeveelheid offers werden de Israëlieten met de neus op de feiten gedrukt. We zijn zondige mensen, zoals we uit ons zelf zijn kunnen we niet voor God verschijnen. Er moet voortdurend bloed vloeien om het mogelijk te maken dat de mens God onder ogen komt. als een Israëliet het bloed van de offerdieren zag, werd hij geconfronteerd met de realiteit van de zonde. Er moest als het ware een weg gebaad worden om voor God te kunnen verschijnen. Daarom moest al dat bloed vloeien: slachtoffers, brandoffers, schuldoffers en zondoffers. God zelf had ze voorgeschreven. Ze waren geen verzinsel van mensen. Toch was het God uiteindelijk niet om die offers te doen, want dat bloed kon de zonde niet wegnemen. Het verwees naar de vergeving, maar kon de vergeving niet realiseren. Maar God was niet tevreden met dat bloed van stieren en bokken. Hij wilde niet iets wat naar vergeving wees, maar iets wat werkelijk vergeving tot stand bracht. Dat was Gods bedoeling, daar wilde Hij naar toe. En om dat te bewerken is Christus in de wereld gekomen. Hij heeft, door zichzelf te offeren, werkelijke verzoening tot stand gebracht. Geen verwijzing naar de werkelijkheid van verzoening, maar de werkelijke verzoening. En daarom hoeft dat offer van Christus ook niet herhaald te worden. Bij de dagelijkse offers werd de mens er steeds weer bepaald, het is niet in orde tussen God en mij. M'n zonden staan in de weg. Het is net als bij een patient. Zolang die medicijnen moet slikken, weet hij, ik ben nog niet gezond. Elke keer als je het pilletje inneemt weet je, de kwaal is nog niet weg. De offers van het Oude Testament waren medicijnen die de kwaal zelf niet konden wegnemen. Ze konden de pijn stillen, de koorts een beetje drukken, meer niet. Maar Christus stilt niet alleen de pijn, Hij neemt ook de kwaal weg. Zijn offer geneest ons voor altijd! Door zijn offer zijn we eens en voor altijd geheiligd, zegt vs. 10.

Dat woord 'heiligen' moet even iets meer over gezegd worden. Een Israëliet kon niet zomaar tot God naderen. Dat had met z'n zonde te maken. Als een zondig mens in Gods nabijheid zou komen, zou Gods heiligheid Hem neerbliksemen. Om voor God te kunnen verschijnen moest je geheiligd worden. Als bijvoorbeeld de HERE gaat neerdalen op de Sinaï krijgt Mozes de opdracht het volk te heiligen. Dan moeten de mensen hun kleren wassen en gedurende drie dagen moest men zich onthouden van seksuele gemeenschap. Evenzo mocht een Israëliet die zich verontreinigd had, bijvoorbeeld door het aanraken van een dode niet zomaar de voorhof van de tabernakel betreden. Hij moest dan eerst geheiligd worden. Zonder heiliging kon je God niet onder ogen komen. Daar moeten we aan denken als vs. 10 zegt dat we door het offer van Christus eens en voor altijd geheiligd zijn. Dankzij Christus offer is de toegang tot God vrij. Er hoeven niet meer allerlei rituelen uitgevoerd te worden, de toegang is permanent vrij, al kom je ook tien keer per dag.

Dit is de werkelijkheid waar het de Here God om ging. Daar wilde Hij naar toe. Een open huis. En dat is gebeurd dankzij het offer van Christus. De deuren van het hemelse heiligdom staan wagenwijd open. We mogen met volle vrijmoedigheid het heiligdom binnengaan. Dat woord vrijmoedigheid betekent zoets als 'een vrijkaartje'. Objectief gezien heeft iedere gelovige een vrijkaartje op zak om tot God te naderen. En toch ervaren we die vrijmoedigheid niet altijd. Want zoals het bloed van stieren en bokken herinnerde aan onze zondigheid, kun je door het offer van Christus daar ook bij bepaald worden. Maar het is niet Gods bedoeling dat we bij onze zondigheid blijven staan. Er is verzoening tot stand gebracht. De weg is vrij. We bezitten vrijmoedigheid. God geeft dat. En daarom mogen we ook vrijmoedigheid ervaren. Het is volbracht. Dat is een geweldige zekerheid. Daar kun je met een gerust hart je leven op bouwen.

Er is een verschil van dag en nacht tussen de oudtestamentische offerdienst en het offer van Christus. Daarvan wilde de schrijver zijn Joodse lezers overtuigen. Daarvan mogen ook wij overtuigd zijn. En daarom willen wij ons vastklemmen aan dat ruwhouten kruis, met het bloed van Gods zoon, vol van reddende kracht voor een ieder die in Hem gelooft. Zullen we dat samen zingen (JdH 836).

Amen.